

Centrum audiovizuálních studií

Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské

Autorka práce: Marina Hendrychová

Název práce: Zobrazování bájných bytostí. Fascinace člověka mostry.

Posudek oponentaky

Autorka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Mgr. Veronika Klusáková, Ph.D.

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	E
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	E
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	E
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....	E
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	D
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejeté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě)	D
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava	NA
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	E
Celkové hodnocení diplomové práce (A-F)	E

(vysvětlivky hodnocení: A = výborný výkon převyšující daná kritéria, B = nadprůměrný výkon s minimem chyb, C = průměrný výkon s přijatelným počtem chyb, D = přijatelný výkon s větším počtem chyb, E = výkon vykazující minimální naplnění kritérií, F = nepřijatelný výkon)

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Bakalářská práce Mariny Hendrychové má jedno nezpochybnitelné pozitivum – autorka se v ní snaží v psané formě a obecnějším rámci uchopit témata a otázky, kterými se zabývá i ve svém absolventském praktickém výstupu, což je podle mého názoru směr, kterým by se závěrečné teoretické práce na uměleckých školách měly ubírat.

Práce však zároveň trpí všemi nešvary, se kterými je možné se v tomto kontextu potkat – působí uspěchaně a nesouvisle, obsahuje množství gramatických chyb i stylistických neobratností, nerespektuje žádnou existující citační normu ani žánr akademického textu, se sekundární literaturou pracuje sporadicky a nahodile, nedaří se jí budovat logickou strukturu ani přesvědčivou argumentaci,

nevysvětluje pojmy, se kterými nakládá a v neposlední řadě se pokouší uchopit téma, které je na daný rozsah příliš široké.

Asi nejproblematictější bodem je samotný úvod práce. Zde by autorka měla jasně vysvětlit současný stav bádání o daném tématu, představit metody, s jejichž pomocí bylo historicky zpracováváno, okomentovat jejich relevanci vzhledem k vlastnímu úhlu pohledu a představit a vyargumentovat svůj přístup. Ale protože nežijeme v ideálním světě, bylo by alespoň záhodno objasnit základní pojmy, s odkazem na existující zdroje akademického typu (tedy nikoli webové stránky ani hesla na Wikipedii). V případě Marininy práce je to požadavek o to palčivější, neboť se zabývá teorií i praxí zhusta vytěženým tématem monstrozity, nelidskosti a jinakosti, k němuž mají co říct (z okruhu metod, které by autorku mohly inspirovat) minimálně psychoanalytické přístupy, feministická, queer a post-koloniální teorie, game studies, nemluvě o samotných monster studies. Nic z toho není ani v úvodu ani dále v textu zohledněno.

Vágně se zde mluví o fluidnosti a binaritě, aniž je jasné, o co se zde autorka opírá, čím jsou vymezeny póly binarity, a na co tedy reaguje fluidnost. Podobně mlhavě je nakládáno s monstrozitou a jinakostí, přičemž autorka sice na obecné rovině odmítá binární dělení (jiné/monstrózní vs. známé/standardní) právě ve prospěch fluidnosti, její reflexe fenoménu měňavce/vlkodlaka s binaritou ale pracuje, když definuje jeho dvě polohy, lidskou a zvířecí/nelidskou. Autorka dále píše o původu monster v lidské imaginaci, pokud je člověk producentem těchto bytostí, je nutně jejich úběžníkem, vůči kterému je jejich jinakost vykreslována.

Pokud není jinakost záměrně nijak rámována, je zcela bezbřehá a dostává poněkud absurdní podobu, jako když se na str. 13 monstry stávají domácí zvířata: „Domestikovaná zvířata jsou člověkem realizovanou, hmatatelnou jinakostí, monstrem. Jejich podoba a chování bylo kultivováno směrem, kterým by se ve volné přírodě nevydalo. Proud evoluce se zde vypravil na objížďku monstrózní odbočkou.“

Teprve na str. 17, tedy téměř na konci práce, se autorka dostává k podstatné otázce kategorií, resp. tezi kategoriálního nesouladu Stephena T. Asmy, díky níž dokáže pevněji uchopit problematiku vnímání monstra jako entity překračující vymezené hranice, aby se v samém závěru pokusila o drobnou case study tzv. furry komunit, tedy skupin lidí experimentujících se svou identitou prostřednictvím převleků za zvířecí entity. Nezbývá než si povzdechnout, proč autorka svou práci nezaměřila zevrubněji na tento fenomén, neboť by jí poskytl pevnější půdu pro reflexi témat, která ji očividně zajímají, ať už je to konkrétně vztah role-play a identity nebo obecně konstrukce a rozrušování hranic mezi lidskými a nelidskými aktéry.

Práci po jistém váhání doporučuji k obhajobě s navrhovanou známkou E a následující otázkou: „V historických příkladech (Gerald z Walesu a Marie de France) se nerozlišuje mezi vlkem a vlkodlakem a pro obě entity je používán výraz monstrum. Pokud však oba autoři s údělem lidí zakletých do těl vlků sympatizují, je na místě o nich mluvit jako o monstrech? Nedochozí zde naopak k jisté de-monstrifikaci?

Datum: .....

Podpis: .....